

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

ימ"א

עין משפט
נר מצוה

קפ"א א מ"י פ"א מהל'
אסורין ביאה הלכה
יח'
קפ"ב ב ג מ"י פ"ג
הלכה א:
קפ"ד ד מ"י פ"ד מהל'
עגדים הלכה ז:
קפ"ה ה ו מ"י פ"ה הלכה
ח:
קפ"ז ז מ"י פ"ז מהל'
קפ"ח ח מ"י פ"ח מהל'
אישות הל' די סגמ
עשו פח טו"ש"ע א"ש"ע פ'
לו ספ"ד ז:
קצ"ט ט מ"י פ"ט מהל'
אישות הל' די סגמ
שס טו"ש"ע א"ש"ע סמון כח
ספ"ק יא:

מי שאני ולרב נחמן בר יצחק דאמר אפילו
לרבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות
לקידושין ניתנו במאי מוקים לה מוקים לה
כרבי אליעזר דאמר לשפחות אחר שפחות
הוא דלא מצי מזבין לה אבל לשפחות אחר
אישות מצי מזבין לה **כעני ריש לקיש** מהו
שמייעד אדם לבנו קמן לבנו אמר רחמנא בנו
כל דהו או דילמא בנו דומיא דיריה מה הוא
גדול אף בנו גדול אמר רבי זירא תא שמע
יאיש ג' פרט לקמן אשר ינאף את אשת איש
פרט לאשת קמן ואי אמרת מ"ייעד אם כן
מצינו אישות לקמן ואלא מאי אינו מייעד
אמאי קא ממעט ליה קרא תיפשוט מינה
דמייעד אמר רב אשי יהכא ביבם בן תשע
שנים ויום אחד הבא על יבמתו עסקינן
דמדאורייתא חזיא ליה מהו דתימא כיון
דמדאורייתא חזיא ליה וביאתו ביאה הבא
עליה מתחייב באשת איש קמ"ל מאי הוי
עלה תא שמע "אמר ר' אייבוי א"ר ינאי ר' אין
יעוד אלא בגדול "אין יעוד אלא מדעת "תרתני
מה טעם קאמר מה טעם אין יעוד אלא בגדול
לפי שאין יעוד אלא מדעת ואיבעית אימא
מאי מדעת "מדעת דידה רתני "אביי בריה
דרבי אבהו אשר לא יעדה מלמד שצריך
ליעדה הוא תני לה והוא אמר לה בקידושי
יעוד ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה דאמר
מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו רב
נחמן בר יצחק אמר אפילו תימא לקידושין
ניתנו ישאני הכא דאמר רחמנא יעדה מאי
ר' יוסי בר' יהודה רתניא יעדה והפרה צריך
שיהא שהות ביום כ"די פרייה מכאן א"ר יוסי

מי שאני ולרב נחמן בר יצחק דאמר אפילו
לרבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות
לקידושין ניתנו במאי מוקים לה מוקים לה
כרבי אליעזר דאמר לשפחות אחר שפחות
הוא דלא מצי מזבין לה אבל לשפחות אחר
אישות מצי מזבין לה **כעני ריש לקיש** מהו
שמייעד אדם לבנו קמן לבנו אמר רחמנא בנו
כל דהו או דילמא בנו דומיא דיריה מה הוא
גדול אף בנו גדול אמר רבי זירא תא שמע
יאיש ג' פרט לקמן אשר ינאף את אשת איש
פרט לאשת קמן ואי אמרת מ"ייעד אם כן
מצינו אישות לקמן ואלא מאי אינו מייעד
אמאי קא ממעט ליה קרא תיפשוט מינה
דמייעד אמר רב אשי יהכא ביבם בן תשע
שנים ויום אחד הבא על יבמתו עסקינן
דמדאורייתא חזיא ליה מהו דתימא כיון
דמדאורייתא חזיא ליה וביאתו ביאה הבא
עליה מתחייב באשת איש קמ"ל מאי הוי
עלה תא שמע "אמר ר' אייבוי א"ר ינאי ר' אין
יעוד אלא בגדול "אין יעוד אלא מדעת "תרתני
מה טעם קאמר מה טעם אין יעוד אלא בגדול
לפי שאין יעוד אלא מדעת ואיבעית אימא
מאי מדעת "מדעת דידה רתני "אביי בריה
דרבי אבהו אשר לא יעדה מלמד שצריך
ליעדה הוא תני לה והוא אמר לה בקידושי
יעוד ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה דאמר
מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו רב
נחמן בר יצחק אמר אפילו תימא לקידושין
ניתנו ישאני הכא דאמר רחמנא יעדה מאי
ר' יוסי בר' יהודה רתניא יעדה והפרה צריך
שיהא שהות ביום כ"די פרייה מכאן א"ר יוסי

מי שאני ולרב נחמן בר יצחק דאמר אפילו
לרבי יוסי ברבי יהודה מעות הראשונות
לקידושין ניתנו במאי מוקים לה מוקים לה
כרבי אליעזר דאמר לשפחות אחר שפחות
הוא דלא מצי מזבין לה אבל לשפחות אחר
אישות מצי מזבין לה **כעני ריש לקיש** מהו
שמייעד אדם לבנו קמן לבנו אמר רחמנא בנו
כל דהו או דילמא בנו דומיא דיריה מה הוא
גדול אף בנו גדול אמר רבי זירא תא שמע
יאיש ג' פרט לקמן אשר ינאף את אשת איש
פרט לאשת קמן ואי אמרת מ"ייעד אם כן
מצינו אישות לקמן ואלא מאי אינו מייעד
אמאי קא ממעט ליה קרא תיפשוט מינה
דמייעד אמר רב אשי יהכא ביבם בן תשע
שנים ויום אחד הבא על יבמתו עסקינן
דמדאורייתא חזיא ליה מהו דתימא כיון
דמדאורייתא חזיא ליה וביאתו ביאה הבא
עליה מתחייב באשת איש קמ"ל מאי הוי
עלה תא שמע "אמר ר' אייבוי א"ר ינאי ר' אין
יעוד אלא בגדול "אין יעוד אלא מדעת "תרתני
מה טעם קאמר מה טעם אין יעוד אלא בגדול
לפי שאין יעוד אלא מדעת ואיבעית אימא
מאי מדעת "מדעת דידה רתני "אביי בריה
דרבי אבהו אשר לא יעדה מלמד שצריך
ליעדה הוא תני לה והוא אמר לה בקידושי
יעוד ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה דאמר
מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו רב
נחמן בר יצחק אמר אפילו תימא לקידושין
ניתנו ישאני הכא דאמר רחמנא יעדה מאי
ר' יוסי בר' יהודה רתניא יעדה והפרה צריך
שיהא שהות ביום כ"די פרייה מכאן א"ר יוסי

מוקף תוספות

א. דפשיטא לן שכן הלכה.
תוס' בכורות לר. ב. בחוסי'
רשב"י כתוב אף לא.
ג. דמשום קלון
האשה יתחייב דומיא
דבבמה הנדבעת. תוס'
ערכין ג. ד. בתוס' יבמות
סח. ד"ה קניא הוא בנייא.
כלומר זקוקה לו. ועי'
רש"י. ה. ולא הוי האי
כחודי דאמרין בעלמא
שפירושו תרתי דסתין
אהורי. ריב"א. ו. אלא
לכת. תוס' הרא"ש. וערב
מדבר הוא עם המלוה.
רשב"א. ו. שאוהו כח
וכוח שיתכח לו חודה
בקדושי בתו יכול הוא
ליתנו לה לקדש עצמה
מדעתה. תוס' הרא"ש.
ח. ושמייעין מינה דלרב
חסדא זוכה לעצמו מן
ש. ש. דומיא דאמה
העבירה. ש. ו. סהם לא
שנא נתן לה את המשכון
ולא שנא לא נתן לה את
המשכון. רשב"א. כ. אלא
ודאי בשבבוד שפליה
דהיינו מלוה היא
מתקדשת. תוס' הרא"ש.
ועי' חזי רע"א.

תורה אור השלם

1. ואיש אשר ינאף את
אשת איש אשר ינאף
את אשת רעהו מות
ימת והנאף והנאפת:
יקרא כ.
2. אם קדשה בעיני אדוניך
אשר לו יקדשה והפרה
לעם נכרי לא ימשל
לקדשה בבגדו קח:
שמות כא ח

גליון הש"ס

גמ' תרתי מה טעם
קאמר כעין ה"ה דה"ה דר'
ע"א כנה מליעל דר' יד'
ע"א: שם סודות דורה.
עין לעיל דר' ה"ה תוס'
ד"ה שכן יטען כע"כ:

הנהגות הב"ח

(6) תוס' ד"ה לומר וכו'
דן הוא שמוכה בשיווי
שאנו וכו' כמשמט כפ'
התקבל לפיכך:

מוקף רש"י

מעות הראשונות
לקידושין ניתנו. מעות
הראשונות שקבל האב
מישראל זה הקנה לשם
קדושין קבלם שם ילא
לקדש שמתקדש באתן
מעות רש"י על הר"ף.
פרט לאשה קטן.
אשמיעין קטן אין לו
קדושין (והה"ה). ג. א.
מעות הראשונות לאו
לקידושין ניתנו. מעות
הראשונות שקבל על
המכירה לא לקדושין יטעו
אלא לשפחות יעוד שמוסס
הם ממחם שפחות פסיוט
פעולה שיש לו עליה הוא
גם ולא ע"י אביה
(לקמן מה"ה).

ברבי יהודה אם יש שהות ביום כ"די פרייה מכאן א"ר יוסי
ואם לאו אינה מקודשת אלמא קסבר מעות הראשונות לאו לקידושין
ניתנו רב נחמן בר יצחק אמר רבא אמר רב יצחק אמר רבא אמר רב
דאמר רחמנא והפרה: אמר רבא אמר רב יצחק אמר רבא אמר רב
צאי וקבלי קידושך מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה
מעות הראשונות לאו לקידושין ניתנו וכי משייר בה שוה פרוטה הוו קידושי
הכא נמי ל"ש ואמר רבא א"ר נחמן דהמקדש במלוה שיש עליה משכון
מקודשת מדרבי יוסי ברבי יהודה לאו אמר רבי יוסי ברבי יהודה מעות
הראשונות לאו לקידושין ניתנו "האי הלואה היא והיא גופא משכון היא
וכי

אלא ע"כ המכירה חסונה כאלו אמר אביה לנתן התקדשי ביעוד א"כ המכירה נמי תחשב כאלו אמר לתקדש וי"ל דלא הוי לא כאומר לו ולא
כאומר לה אלא הכי מוכיח ע"כ קטנה יש לה יד לקבל קידושין מדאשכחן גבי יעוד דאמר רחמנא שמייעד על ידי עממה שאם לא היה מועיל
בעלמא כשנותן לה רשות להתקדש מדעת ע"י עממה לא היה אומר הכתוב שיהיה מועיל לענין יעוד ואל"ת היאך היה מתקדשת באומר לה אזי
וקבלי קידושין והלא קטן לית ליה זכייה מן התורה כדמשמע פ"ק דצ"מ (דף יג.) דקטנה אין לה יד לזכות בעממה ואמרינן דמליאת הקטן (אל"ר) יוסי
אין זו גזל גמור אלא מדבריהם בשלמא גבי יעוד דהתם דין הוא שמוכה (6) בשאר שאינו אלא מחילת אלא שיעבוד בעלמא וי"ל דבדעת אחרת
מקנה לה יש לה זכייה מדאורייתא כדמשמע בפ' [האומר] (גיטין סה.) דפריך לרב קהלא דאמר אחד זה ואחד זה (7) קונה לעלמו ואינו זוכה
לאחרים מהיהא דאומר אדם לעצמו ולשפחותו העבדיים הילך מעות הללו ופדה מהן מעשר שני ושפחה עבדית קטנה היא ודחי בענין
שאינו נקוב דרבנן מכלל שהיה רוצה להוכיח (8) שזכה אפילו לאחרים מן התורה:

במלוה שיש עליה משכון מקודשת מדר' יוסי בר' יהודה. אין לפרש דמיירי במשכון שלא בשעת הלוואה דקני לה מדרבי יצחק
דאם כן היה לו להציא כאן דרבי יצחק כמו שמביא לעיל (דף ט.) גבי קידשה במשכון מקודשת ולעיל היה לו להציא דרבי
יוסי ברבי יהודה אלא חפ"י במשכון בשעת הלוואה אייריש ואפי' אין מחזיר לה משכון אלא שמוחל לה את המלוה ואפי' שהמשכון בידו
דחה המקדש מלוה שיש עליה משכון קאמר' ולא המקדש במשכון ואפי' כיון דמקדש בהנחת מחילת מלוה אפילו בלא משכון קאמר' דמקודשת
לעילי' ולמה אזו כריכין ללמוד מר' יוסי וי"ל דהיכא דאיכא משכון גרוע טפי דס"ד דלא סמכה דעתה כיון שאינו מחזיר לה משכון קמ"ל
מילתא דרבי יוסי דמקודשת וא"ת היכי נילף מרבי יוסי ברבי יהודה מיעוד והלא ביעוד מחזיר לה המשכון היינו גופה דהא גופה משכון
היא והכא אין מחזיר לה משכון וי"ל דפשיטא ליה דאין עיקר היעוד בחזרת משכון אלא מחמת שיעבוד המלוה למוד וי"ל דלדקדק דקסבר
ר' יוסי בר' יהודה דעבד עברי אין גופו קניו דאי גופו קניו מה ענין זה אלא מלוה שיש עליה משכון אין כאן מלוה כלל אלא מקדשה
בהקנאת גופה לעממה ומיהו י"ל דע"כ לא בהקנאת גופה שהיא קנייה לו מקדשה דאם כן איך מקדש בלא שטר שחורו וצ"ל הפקדי:

משל

קצת א מיי פיר מהל'
עדים הלכה ז'
קצת ב מיי שם הל' ט'
קצת ג מיי שם הל' ט'
קצת ד מיי פיר מהל'
אשתי הלכה ט'
ופר' י"ב שם הלכה ו'
סגת עין מת עוש'ע
אש"י סימן לה סוף ה'
וכי סט ע"ד ו'
קצה ה מיי פיר מהל'
עדים הלכה י':

16 ולקמן נח: ע"ש,
17 וכתיב: כר יעקב, ולאחר,
18 [כתיב: כר יעקב, וכי:
19 ולקמן נח:];
20 [כתיב: ט"ף; עמו,
21 מיר יא, מביט ג: גיטין
פד: כמות פג, פד,
22 [כתיב: ט, כ"מ ג, לז,
23 כ"ב קט:]; [ע"י חוה'
מיר יא, ד"ה ה"ה על מנת,
24 [ש"ך לע"ה], 25 [בג"ש
שני"ף: זמן מדעה הו'
ליה וכו', וכתיב] הנה
26 [ג"ש לאון], 27 [ג"ש
ע"ה], 28 [ג"ש לאון],
29 [וכימ' כג ע"ה],
30 [וכימ' כג ע"ה],
31 [בכ"פ: דמל: דשאר:
וגליל' לכשאר];

תורה אור השל"ס

1. וכי ימכר איש את בתו לאמה לא תצא כצאת העבדים:
2. אם רעה בעיני אדניו אשר לו יעודה ודפרה לעם וכרי לא ימשל למכרה בבגדו בה:

הגהות הב"ח

(ה) נמי בפני שנים הרי את מיועדת לי הרי את מקודשת:

מוסף תוספות

א. כיון דמעת הראשונה לקידושין ניתנו הרי כאלו פירש הכי בפירוש, חוס' הרא"ש.

וכי משיר בה שוה פרוטה הווי קידושין, אלמא הואיל ומכרה ויודע שהלדון יכול ליעדה לאחר זמן 'ממעמיה הוה וזהו ליה כלאומר לה קבלי קידושין: אלא לקידושין ניתנו, ואינו מקדשה אלא ע"י גרעון שיש לו עליה דהוה מלוג שהרי היא חייבת לו או הוה שוויים והיא עלמא

השלמתי: משל לאומר לאשה. כלומר מכאן אתה למד לאומר לאשה כו': מעכשיו ולאחר שלשים יום. מקודשת לראשון דה"ק לה מעתה נתחלו אי בעינא זהו לאחר שלשים יום: משל למאן. מדברי מי או למדין: הא

הוא דמתחלי קידושין בגרעון שיש לו עליה: לרבנן. מדברי חכמים אנו למדין דלאמרי אפי' אין שהות דקסברי לכך ניתנו מעות הראשונות דלי בעינן ליעודי היא יעוד מעכשיו דלי ללו מההיא עשתא מתחלי במאי מקדשה השמא: פשיטא. דמלינו למילף: מהו

דמימא הא לא א"ל. לאז האי אדון מעכשיו ומילף ממינה דאפי' לא פירש מעכשיו אלא הרי את מקודשת לי לאחר שלשים תהא מקודשת לראשון: קמ"ל. האי תנא דאמר למדין המשל מדברי רבנן דלי אחר מעכשיו אין אי לא לא:

משל לאומר כו'. כלומר מכאן אתה למד לאומר לאשה כו': משל למאן. מדברי מי או למדין: לרבי יוסי בר' יהודה. דמשום דלא פירש מעכשיו אע"ג דה"ל לקדושי זהו לאחר זמן כי קדמו אחר הוה קידושין הי"ג לא

שנא: מהו דמימא הא לא אמר לה. שעת מתן מעות על מנת שתייעד לי לאחר זמן ומשום הכי א"ר יוסי דמקודשת לשני אבל היכא דאמר התקדשי לי לאחר שלשים אע"ג דלא

אמר מעכשיו חיייל השמא ומקודשת לראשון אם יראה בסוף שלשים: קמ"ל. דדמו אהדי דכיון דתלה הכמוי יעוד במעות הללו לאחר זמן מעיקרא כי יהבינהו להכי יהבינהו שאם יראה ליעד מיעד ואפילו הכי כיון דלא

אמר מעכשיו מקודשת לשני: ולר"מ מנא קיים. בתמיה: דדבר שבמזמן דניתן למחילה הוה מגלי קיים אבל עניה דערא דגופא הוה לא אימיהיי למחילה: מלמד שמוכרה לפסוליס.

ממזר ומתן שאין לרשאי ליעד ואינה נמכרת להם אלא לשפחות בלבד: אס מקדשה לפסולין. דקידושין תופסין בחייבי לאחין: לא ימכרנה לפסולין. בתמיה: מה למקדשה לפסולין. כלומר מה לי לקנות על

מקדשה לפסולין הרי מלינו שהקידושין מסורין בידי לדבר גדול מזה שאפילו משהביאה סימנין מקדשה כדלפנין לעיל (דף ד') מוילאה חוס אין כסף:

ימכרנה לפסולין. בתמיה והלא אין המכירה מסורה בידי כל כך שהרי אינו מוכרה כשהיא נערה כדרשין ק"ו ומה

מכורה כבר יולאה עכשיו שאינה מכורה אינו דין שלא תמכר במקלט ערכין (דף טז:); שרעה בנישואיה. שאסורה לו מיהא תפסי ליה זה קדושין כדכתבי (שמות חא) אשר לא יעדה מכאן שמוכרה לפסולין: לקרובים

מכורה כבר יולאה עכשיו שאינה מכורה אינו דין שלא תמכר במקלט ערכין (דף טז:); שרעה בנישואיה. שאסורה לו מיהא תפסי ליה זה קדושין כדכתבי (שמות חא) אשר לא יעדה מכאן שמוכרה לפסולין: לקרובים

כל שעה ושעה בידי ליעדה כל זמן שיראה ואם קידשה אחר אינה מקודשת קא משמע לן כיון דלא אמר מעכשיו בדהיא מקודשת לשני: ולרבי מאיר תנאו קיים וכו'. מדרבנן אדרבנן לא קשיא דיעוד לא הוה דבר שבמזמן:

משל דמאן. פי' בקונטרס מדברי מי אנו למדין הא אם יש שהות ביום כו' אלמא השתא הוה דמתחלי קדושין בגרעון שיש לו עליה לרבנן מדברי חכמים אנו למדין דלאמרי אפילו אין שהות ביום דקסברי לכך ניתנו מעות הראשונות דלי בעינן ליעודי יהיה

יעוד מעכשיו דלי ללו מההוא שעתא מתחלי במאי מיקדשה השתא ופרין פשיטא דמלינו למילף ומשני מהו דמימא הא לא אמר לה לאז מעכשיו ומילף מינה דאפי' לא פירש מעכשיו אלא הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום תהא מקודשת לראשון קמ"ל האי תנא דאמר אנו למדין

המשל מדברי רבנן דלי אחר מעכשיו אין ולי לא לא קשה דכלהי גמרא המשל בה ללמד על הדבר כמו משל למה הדבר דומה ויעוד איך נאמר דמיעוד נלמד דאשה שהתא מקודשת לראשון והא לא איירי רבנן כלל כשבא אחר וקידש בתוך ימי המכירה לכך פירש ר"י שהמשל בה ללמד ולומר דכי היכי דפשיט לן התם באומר לאשה הרי את מקודשת לי

מעכשיו ולאחר שלשי יום וזא וקידשה אחר בתוך שלשים יום שנתקדשה לראשון והא גבי ייעוד שאם בא אחר וקדשה אחר המכירה קודם הייעוד דאינה מקודשת דמעות הראשונות לקידושין ניתנו והכי קאמר משל למאן על מי מלמד המשל אלימא לרבי

יוסי בר' יהודה והאמר אם יש שהות ביום וכו' ואם כן דמי לאומר שהרי בעינן שימן לה שום דבר בסוף אלא משל לרבנן המשל בה ללמד לנו על דברי רבנן שאם בא אחר וקדשה אחר המכירה קודם הייעוד אינה מקודשת ופרין פשיטא דכיון שאמר(ם)

לאשה כך הוא הדין הי"ג גבי ייעוד כך הוא לרבנן ומשני מהו דמימא הא לא אמר מעכשיו ואפילו לרבנן נמי תהא מקודשת לאחר שקדשה קודם הייעוד דלא דמי לאומר לאשה דהתם אמר לה מעכשיו קמ"ל דכיון דכל

מכירה ע"מ ליעד כמאן דאמר לה מעכשיו דמי'. משש' דרבי יוסי ברבי יהודה. פי' בקונטרס מדרי' דרבי יהודה אנו למדין משום דלא פירש מעכשיו אע"ג דהוה ליה לקדשה זהו לאחר זמן מיהו כי קדמו אחר הוה קידושין הי"ג לא שגא מהו דמימא

הא לא א"ל שעת מתן מעות ע"מ שתייעד לי לסוף שש ומשום הכי אמר רבי יוסי דמקודשת לשני אבל היכא דאמר התקדשי לי לאחר שלשים יום אימא אע"ג דלא אמר לה מעכשיו חיייל מהשמא ומקודשת לראשון אם יראה בסוף שלשים

קמ"ל דדמי להדי דכיון דתלה הכמוי יעוד במעות הללו לאחר זמן מעיקרא כי יהבינהו להכי יהבינהו שאם יראה ליעד מיעד ואפ"ה כיון דלא אמר

מעכשיו מקודשת לשני גם פי' זה לא נהירא שהרי בטולי גמרא המשל בה ללמד על הדבר ופירש רבינו יצחק מהו דמימא הא לא אמר לה לאחר שלשים יום וכיון דלא פירש נימא דדעתיה שיחולו הקידושין מעכשיו דמהני טפי מה שלא הוכר שלשים יום שהרי

כל שעה ושעה בידי ליעדה כל זמן שיראה ואם קידשה אחר אינה מקודשת קא משמע לן כיון דלא אמר מעכשיו בדהיא מקודשת לשני: ולרבי מאיר תנאו קיים וכו'. מדרבנן אדרבנן לא קשיא דיעוד לא הוה דבר שבמזמן:

מכירה ע"מ ליעד כמאן דאמר לה מעכשיו דמי'. משש' דרבי יוסי ברבי יהודה. פי' בקונטרס מדרי' דרבי יהודה אנו למדין משום דלא פירש מעכשיו אע"ג דהוה ליה לקדשה זהו לאחר זמן מיהו כי קדמו אחר הוה קידושין הי"ג לא שגא מהו דמימא

הא לא א"ל שעת מתן מעות ע"מ שתייעד לי לסוף שש ומשום הכי אמר רבי יוסי דמקודשת לשני אבל היכא דאמר התקדשי לי לאחר שלשים יום אימא אע"ג דלא אמר לה מעכשיו חיייל מהשמא ומקודשת לראשון אם יראה בסוף שלשים

קמ"ל דדמי להדי דכיון דתלה הכמוי יעוד במעות הללו לאחר זמן מעיקרא כי יהבינהו להכי יהבינהו שאם יראה ליעד מיעד ואפ"ה כיון דלא אמר מעכשיו מקודשת לשני גם פי' זה לא נהירא שהרי בטולי גמרא המשל בה ללמד על הדבר ופירש רבינו יצחק מהו דמימא הא לא אמר לה לאחר שלשים יום וכיון דלא פירש נימא דדעתיה שיחולו הקידושין מעכשיו דמהני טפי מה שלא הוכר שלשים יום שהרי

